

Keszthelyi György

RŐZSEHORDÓ

Hátamon cipelem a rőzsét,
esőisten átgázol rajtam,
eliramodik
és magamra hagy.
Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Üvöltenek a farkasok,
az ég kérge hámlani kezd.

Te nem cipelsz rőzsét,
nem faragsz jégszobrokat,
mert félsz a tűztől,
félsz a vadaktól,
riaszt a retesz kattanása.
Örökbe fogadott, hideg latrok
lapulnak a bordáid alatt.

VÁNDORMADÁR

Átköltözöl a középkorba,
középtájt, mielőtt végleg kikötsz
a vöröslő horizont mögött.
Átlépsz a határon,
vitézkötésbe botlasz, templomok tornya
szórja feléd a villámokat,
krokodilkönnyeket
hugyoz a pléhcsatorna.

A vándormadár, ha vijjogni kezd,
vállakra telepszik, hajat borzol,
őszülőben sem nyugszik,
tépdetni kezdi az órgróf testét.

Pont – mondaná Apollinaire,
vagy vessző! – tenné hozzá Sándor
nekidühödött petőfiesen.
Akasszátok már fel, az úristenit!

ÓDA A FÖLDHÖZ

Lovak, kardok és vérpadok,
emlékek, napszámos hóhéraim,
igaz, a páncélterem még ma is szentély.
Ideje lenne benyújtani
a válókeresetet, a többi jön magától.
Szeressük egymást, gyerekek,
meg nyüveinket a kis garzonlakásban.
Ja, hogy neked még kérgeid is vannak,
meg légburok alatt szuszogsz... nahát!
Az alma is elfonnyad egyszer,
temetésedet sem én fizetem,
élek és élősködöm rajtad, ez van,
méhedben gránátok, rozsdás aknák,
senki sem nyújtja be a számlát.

Zárd már be azt az ajtót,
varrd be a zsebed, a kabátodról
rendre lehullanak a gombák,
felszededetjük, kosárba gyűjtjük,
elkorgunk rajtuk egy darabig,
vaskondérban kotyvad annyi utolsó vacsora,
amennyi Jézus beléd költözött,
szent-tárcavezető, szent-főtitkár, ítéssz
lovaggá ütve, akár a lövegek.
Szabályszerűen továbbképződünk mind,
az aszfalt időnként megnyes, nemesít,
erősödnek a gyökereink,
bicegő kocsmaszékhez kötve
kedélyesen hülyítjük egymást.

Nem láttalak volna, ha vakon születek,
csak tapogattam volna frigid tested
színtelen göröngyeit, de még így is a madarak,
az állatok hangja, a rétek illata
mint emlékfűzet, mint szakképzett
Isten-terapeuta, naponta ablakot nyitnak ők,
ápolgatnak, csak tudnám, miért.
Elsivatagosodott könnycsatornáimban
nincsenek görcsoldó oázisok,
édes kettésben végrendelkezünk,
de mégsem mindegy, hogyan távozol.
Így adódott, nekem se könnyű,
neked is lesz még szarabb,
megfojtanak az albérlők bűzei.

PÉNTEK TIZENHÁROM

Ha nem hasíthatsz léket belém,
ha lelket sem önthetsz,
fogd magad, ne várd a fogdmeget,
ki vele! Mikor rontottak meg?
Pislogni kezd a lámpa,
zavartan hunyorog,
dadog az áramszünet.

Választhatsz – mosópor vagyok,
eltávolítom a foltjaid.
Választhatsz – foltozó szabó vagyok,
helyreporozlak, ha elhordanak.
Kóstold csak meg a barackmagot,
végy be egy Antihisztamint,
nürnbergi íze van – szerinted
összevissza varrtam az életed.

Ha te is pofán vágod a plafonról
alácsüngő, csöpögő Jézust,
ha vérét veszed pusztán azért,
hogy el ne pusztítsanak
a lakónegyedben bóklászó csendőrök,
földhöz csapnak majd a tömbházak
röpködő törmelékei.